

אמת

אחרי שהוברח מהכלא: קולונל האס-אס הרברט קאפּלר, בן ה-70, חולה סרטן שרופאים הגדירו את תוחלת החיים שלו כקצרה מאד.

ב-1944 הביא קאפּלר לרציחתם של 335 בני-ערובה איטלקים אחרי ש-32 חיילי ורמאכט גרמנים נהרגו בחוצות רומא במיתקפה של אנשי מחתרת איטלקים. אחרי המילחמה הוא נידון למאסר-עולם, ב-32 שנים בכלא צבאי. גורלו נגע לילי בה של גרמניה בת 52 בשם אנאליזה שנסעה לראותו בכלא, התחתנה עימו שם בשנת 1972, ולפני יותר מחודש הצליחה להבריחו מבית-החולים צ'ליו שבדרום רומא ומאיטליה לגרמניה. הוא מסתתר עתה אי-שם בסכסוניה התחתית, בקירבת ה' עיירה זולטאו.

כל המאמצים לעלות על עיקבותיו של קאפּלר, שהברחתו מהכלא הסעירה את הרוחות בעיקר בישראל, עלו בתוהו. גיר-סות שונות סופרו בשבועות שחלפו מאז הברחתו על הדרך שבה הצליחה אשתו להבריח אותו. עתה מספרת אנאליזה קאפּלר בעצמה את סיפור ההברחה, כשהיא רואה את עצמה כגיבורה לאומית, לא מעט בזכות התגובות הגלגוליות של בני עמה.

סיפורה של אנאליזה קאפּלר, שקשה לראות בו אמת צרופה וניתן לחוש בו את התפרים הגסים שנועדו לחפות על אלה שסייעו לה בהברחתו של הפושע הנאצי, זוכה עתה בפירוט רב ברחבי העולם. הוא נכתב ונקרא כמו סיפור בלשי, מיועד לפרוט על נימי הרחמנות ההומאנית בלי-בס של הקוראים.

הצדעה

לקולונלה

זוהי גירסתה של אנאליזה קאפּלר על עי הברחתו בערה:

הבריחה של בעלי חייבה אותי לחשוב על התוכנית לפירטי-פרטיה. נטלתי בחשך בון את כל הסיכונים. מדי פעם שיניתי את תוכניות הבריחה. יום אחד, כשביקרתי את בעלי בבית-החולים צ'ליו ברומא, לחשה לי הרופאה האיטלקיה במיסדרון: "הוא חושב על התאבדות. הוא יותר על החיים". באותו יום, ה-17 ביולי השנה, ידעתי ש-איני יכולה להסס עוד.

עד לאותו רגע הייתי פסיכותראפית בת 52 בעיירה קטנה ורומנטית שהעולם שכה על קיומה. כל מה שנכתב עד כה על ההברחה ראה אינו נכון. עשיתי את הכל לבד. מקור הכוח היחיד שלי היה האהבה להרי-

התחפופשת שלבשה אשתו של קאפּלר בעת הבריחה שבאמצעותה הבריחה את בעלה מאי-כובע גברי ונראתה בעלת חזות גברית. קאפּלר זוכה עתה בפירוט רב ברחבי העולם.

קרחת לצרכי תחפופשת

כדי להקל על עצמה כך קל היה להתחפופש, גילחה אשתו של קאפּלר את שער ראשה.

לה יותר לחבוש פיאות נוכריות שהכינה לעצמה כדי שתוכל לשנות את דמותה מעת לעת במהלך הבריחה והמיסתור. בתמונה למטה נראית אנאליזה קאפּלר כשהיא חובשת שלוש פיאות שונות.

בשלום בעוד כמה שעות נהיה מחוץ לסכנה." השעה היתה חמש לפנות-ערב. הגיע הזמן לפעול. בית-החולים היה מלא פעיי-המבקרים עזבו את התדרים. האחיות חילקו את ארוחת-הערב לחולים. היתה הרבה תנועה במסדרונות. בחדרו של הרברט היתה מונחת מוכנה גלימת הכומר. נתתי לו לישון. לא רציתי לגזול ממנו את הרגעים האחרונים של המנוחה. ואז לפתע קרא בשמי קול מוכר: "סניורה קאפּלר, כמה אני מאושר לראותך!" זה היה הכומר דומיניקו, שעזמו שר-חחתי ארוכות בגינה בעת ביקורי הקודים מים שם. הוא ניגש אלי בפנים זוהרות. רק כמה מטרים הפרידו בינינו. גל של קור עבר על גבי. אם הכומר ייכנס לחדר, הוא יגלה את הגלימה. קפצתי על המיטה והסתרתי את הגלימה בין הסדינים. (המשך בעמוד 30)

אחרי ארבעה חודשים שהרברט שכב שם עברתי כבר את השער במכונית כשאני נושאת עימי תרופות הומאופטיות (שיטה של טיפול) בהתאם לאישור משרד-הברי-טחון האיטלקי. החיילים בשער הצדיעו לי, ובסופו של דבר היכרתי כל פינה בבית-החולים הענקי שבו 1500 מיטות. חשבתני שזו ההזדמנות האחרונה שלי להציל את הרברט. עצה שנתן לי ידיד איטלקי בחודש יוני 1976 הביאה אותי לכלל החלטה. הוא הציע לי גלימה של כומר. הרעיון היה שאברחי את הרברט כשהוא מחופש כנו-מר. באותה תקופה לא שקל הרברט אלא 50 ק"ג ועניו כבר היו שקועות בחוריי-הן. עורו דמה לנייר-פרגמנט. צנחתי, מיואשת, על מיטת הכרזל ש-הציבו עבורי בחדרו של הרברט. אמרתי לו: "הרברט, תחזיק את עצמך היטב. נותרו עוד כמה שעות. אם הכל יעבור

ברט וההכרה כי יש לו זכות למות בחור-פש. בכל השעות הדרמאטיות. מהרגע ש-עזבנו את בית-החולים הצבאי ועד שרג-לינו דרכו על אדמת גרמניה הייתי לבדי, כשאני שקועה בסיבלות בעלי ובפחד ש-יגלו אותנו לפני שנגיע למחוז-הפצנו. בחודש יוני 1977 מצא הרברט את עצי-מו מזה 17 שבועות באגף השמור לקציי-נים בבית-החולים צ'ליו ברומא. אובחן אז-לו סרטן במעי הגס שאינו ניתן לניתוח. זה היה בניין בן שלוש קומות והוא לא נשמר היטב כל-כך כמו המיבצר גאטה שבו שכב בעלי בבית-החולים קודם-לכן. במיסדרון הארוך ומטיל האימה שמרו קא-רביניירים חמושים באקדחים שהתחלפו מדי שש שעות. לפני השער הראשי של בניין המינהלה היו שומרים שערכו סויר-רים קבועים מסביב לבניין בית-החולים. הם הכירו אותי וכינו אותי קולונלה (אשת הקולונל).